

L'Orquestra Simfònica del Vallès en plena actuació. PACO AMATE

L'OSV obre temporada amb un concert i dues orquestres

JAUME RADIGALES
 BARCELONA

Un programa beethovenià dirigit per Salvador Mas sempre té, sobre el paper, les màximes garanties. I l'estat actual (òptim) de l'Orquestra Simfònica del Vallès feia preveure una tarda molt feliç com a inauguració de la nova temporada de la formació.

Però no seríem sincers si no diguéssim que la primera part va ser decebedora. Els primers compassos de l'obertura d'*Egmont* van patir desajustos i algunes entrades en fals, tot i que la cosa va anar trobant el seu camí. Això era abans d'una peça poc prodigada com l'oda que Beethoven va escriure, amb 20 anys, per la mort de l'emperador Josep II. El músic de Bonn no sembla dominar l'escriptura per a la veu humana. I, si bé els passatges corals vaticinen el futur gran Beethoven, les àries són desagraïdes i poc lluïdes. Per sort, la soprano Ulrike Haller va exhibir un cant amb molta musicalitat i sensibilitat al costat de les lluïdes intervencions del Cor Jove de l'Orfeó Català. Escassa la projecció vocal del baix Robert Holzer.

Es notava manca de concentració a l'escenari. Hi devien contribuir els brams d'un nadó, el progenitor del qual Salvador Mas va fulminar amb la mirada perquè abandonés la platea.

La transformació de la segona part

Tot, però, va canviar a la segona part, amb una interpretació senzillament majúscula de la *Cinquena simfonia* beethoveniana. Mas va saber trobar matisos, detalls i fintes expressives en una partitura dirigida de memòria i resolta molt feliçment per totes les seccions de l'orquestra i amb passatges memorables com ara els *pizzicatos* del tercer moviment o la miraculosa transició cap al quart. Els últims compassos potser van pecar d'excés d'entusiasme, cosa que es va notar en alguna errada puntual. Però aquí les coses ja havien canviat. En un mateix concert, va semblar que hi havia hagut dues orquestres: la de la primera part i la de la segona. —